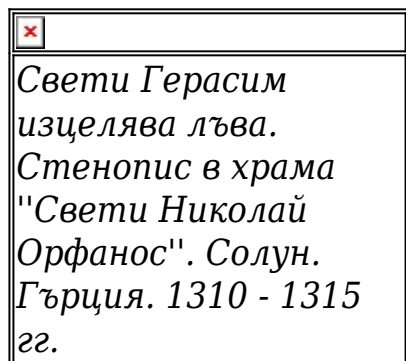

Вяра

За светиите и любовта към животните

„**Д**аже безсловесният звяр служел на великия Божи угодник Герасим като разумен човек, както пишат в Лимонара блажените отци Евират и Софроний Софист: “Дойдохме в обителта на отец Герасим, намираща се близо до река Йордан, и монасите, които живееха там ни разказаха за отец Герасим. Веднъж той вървял из Йорданската пустиня и срещнал един лъв, който му показал крака си, подут и пълен с гной от забил се в него трън. Лъвът кротко гледал към стареца и не умеейки да изрази молбата си с думи, го умолявал за изцеление със смирения си вид. Старецът, като видял лъва в такава беда, седнал, взел крака на звяра и извадил тръна от него. Когато гнойта изтекла, той почистил добре раната и превързал крака с кърпа. Оттогава изцеленият лъв не се отделял от стареца, а ходел след него като ученик, така че свети Герасим се удивлявал на ума и кротостта на звяра. Старецът го хранел, давал му хляб или друга храна. Монасите имали магаре, с което донасяли вода за братята от светата река Йордан. Веднъж лъвът се отдалечил на значително разстояние от пасящото магаре и заспал на слънце. В това време минавал един човек от Арабия с камилите си и като видял, че магарето пасе само, го отвел със себе си. Като се събудил, лъвът започнал да търси магарето и като не го намерил, с унил и печален вид тръгнал към обителта на отец Герасим. Старецът

помислил, че лъвът е изял магарето, и попитал:

- Къде е магарето?

Лъвът стоял мълчаливо, навел очи надолу, като човек. Тогава старецът казал:

- Ти си го изял! Но благословен е Господ, ти няма да си отидеш оттук, а ще вършиш за обителта всичко, което вършеше магарето.

По заповед на стареца оттогава натоварвали на лъва, както преди на магарето, бъчвичка, събираща четири мяха, и го изпращали на Йордан за вода за манастира.

Веднъж при стареца дошъл да се помоли един войник и като видял лъва да носи вода, се смилил над него. Той дал на монасите три златни монети, за да купят ново магаре и да освободят лъва от работа. За манастирската работа било купено магаре, а лъвът бил освободен от работа.

След известно време търговецът от Арабия, който отвел магарето, тръгнал към Йерусалим с камилите да продава пшеница; с тях било и магарето. Около Йордан керванът случайно се срещнал с лъва, и лъвът, като познал магарето, заревал и се втурнал към него. Търговецът и спътниците му побегнали в ужас, а лъвът, хванал юздата със зъби, както правел преди и повел магарето с три завързани една за друга камили, натоварени с пшеница. Изразявайки с рев радостта си, че е намерил загубилото се магаре, лъвът го довел при стареца. Преподобният старец тихо се усмихнал и казал на братята:

- Напразно обвинявахме лъва, мислейки, че той е изял нашето магаре.

На лъва било дадено името Йордан. След това той често

идвал при стареца, приемал храна от него и не се отделял от обителта повече от пет години. Когато преподобният отец Герасим отишъл при Господа и бил погребан от братята, по Божие устроение лъвът тогава не бил в обителта, а дошъл след известно време и започнал да търси своя старец. Като видели лъва, отец Саватий и един от учениците на отец Герасим му казали:

- Иордан! Старецът ни остави сираци, отиде при Господа!

Те започнали да го хранят, но лъвът не приемал храна, а се оглеждал на всички страни, търсейки преподобния отец Герасим и скръбно ревял. Отец Саватий и другите старци го галели по гърба и повтаряли:

- Старецът отиде при Господа, остави ни!

Но с тези думи не можели да спрат воплите и скръбния рев на лъва, и колкото повече се опитвали да го утешат с думи, толкова по-печално ревял, изразявайки и с глас, и с лице, и с очи скръбта си, че не вижда стареца. Тогава отец Саватий казал:

- Ако не ни вярваш, върви с нас; ще ти покажем мястото, където почива старецът.

И ние тръгнахме с него към гробницата, където беше погребан преподобният Герасим. Гробницата се намирал около самата църква. Застанал над гробницата, отец Саватий казал на лъва:

- Ето тук е погребан нашият старец.

И преклонил колене, започнал да плаче. Като чул това и видял, че Саватий плаче, лъвът се удрял с глава в земята и страшно ревял. Като изревал силно, той умрял над гробницата на стареца. Лъвът нищо не можел да изрази с думи, но по воля

Божия прославил стареца и по време на живота му, и след смъртта му, показвайки ни как зверовете са били послушни на Адам до грехопадението и изгонването от рая.“

17.03 по еретическия, †04 март по православния календар - Св. преподобни Герасим Йордански

✠ „След като пътували няколко дни, Васиан видял една кошута, с две еленчета, които били преследвани от ловци и вече губели сили и изнемогвали. Ловците почти настигали елените. Светият се съжалил над кошутата и над нейните малки и ѝ казал:

- В името на нашия Господ Иисус Христос, заповядвам ти да дойдеш при мен, без да се страхуваш!

Кошутата сякаш разбрала думите, без боязън се приближила до светията заедно със своите малки. Васиан започнал да я гали с ръката си, все едно че тя била животно, което отдавна е привикнало с него. А кошутата ближела нозете му.

Когато ловците, които я преследвали, като видели, че кошутата стои кротко край пътника и той я гали, много се учудили, недоумявайки как толкова скоро е могла да се опитоми. Един от ловците, който бил злонравен и жесток, казал на своите другари:

- Безумци! Защо се бавим и не взимаме своята плячка?

Като казал това, той се спуснал да хване кошутата.

- Не аз, а Всевишният Бог ти заповядва - казал свети Васиан на ловеца, - не прави никакво зло на това диво животно, нито на неговите малки!

Ловецът с гняв и дързост се осмелил да отблъсне ръката на Божия угодник; но веднага, заради тази своя дързост бил нападен от бяс, който започнал силно да го мъчи. Търпейки

жестоки мъки, той паднал на земята, започнал да крещи и страшно да стене, изпускайки пяна, и като се вцепенил, станал като мъртъв. Тогава останалите ловци се ужасили и затреперили от страх, и като паднали в нозете на светията, със сълзи започнали да го умоляват да им прости, боейки се да не би и тях да ги сполети подобна участ. Васиан им наредил да се отдалечат от това място, а сам той се прострял кръстообразно за молитва и като обърнал целия си ум към Бога, започнал да се моли със следните думи:

- Боже, предивни Създателю на всичко! Милосърдни Боже, Спасителю на падналия човешки род, Който се радваш не на погибелта на мъртвите, но на спасението на живите! Прости на лежащия в беда, който поради неведение съгреши и прогневи Твоята благост!

С такива и подобни умилителни думи се молел светият. След като свършил молитвата си, той се приближил до лежащия на земята човек, хванал го за дясната ръка и казал на влезлия в него бяс:

- Дяволе! Този, Който от небесната висота те свали в бездната, ти заповядва веднага да оставиш Божия образ и да отидеш в приготвения за тебе тартар, където ще се мъчиш во веки!

Светият още не успял да довърши думите си, когато демонът излязъл от човека, когото, макар и за кратко време, измъчил така жестоко, че той почти бил близо до смъртта. Ловецът започнал да идва на себе си, но не виждал нищо и лежал неподвижно на земята.

Светият отново започнал да се моли на Бога и след като свършил молитвата си, осенил с кръстния знак очите на ловеца и той започнал отново да вижда. След това Васиан го оградил целия с кръстното знамение и му наредил да стане.

Ловецът станал, напълно здрав, все едно че не бил претърпял никаква вреда.

Стоящите в далечината ловци с трепет гледали това чудно събитие. После се приближили към светията и му се поклонили. Заедно с тях се поклонил и изцеленият, който го молел за прошка и му благодарял за своето изцеление. След това се разделили: ловците се прибрали по домовете си, кошутата и нейните малки били оставени на свобода, а Васиан и слугата продължили пътя си...”

23.06 по еретическия, †10 юни по православния календар - Св. Васиан, епископ Лодийски

„**В**еднъж, когато завършил обичайните си молитви и излязъл от храма, той видял пред вратата му една мечка. Тя стояла с преклонена глава и с нищо не проявявала животинския си нрав, а напротив - показвала с кротостта си, че е пратена от Бога, за да послужи на свети Флорентий. Като разбрал това, Божият раб благодарил на Господа, Който му пратил такъв съжител. Свети Флорентий гледал край килията си пет овце и понеже нямало кой да ги пасе и пази, той заповядал на звяра:

- Иди, изведи овцете на пасището и ги паси, а към шестия час се върни заедно с тях.

И звярът винаги постъпвал така, като приел грижата за овцете. Така свикналото да търси и разкъсва плячка диво животно пасло овце, измъчвайки се от глад и побеждавайки естествения си нрав.

Когато Божият човек искал да пости до деветия час, той заповядвал на мечката да се върне тогава и звярът така и правел. Когато имал намерение да се храни в шестия час, тогава се връщал и звярът. Така мечката се подчинявала на

заповедите на Божия човек и никога не бъркала - не се връщала в деветия час, когато ѝ било заповядано да се върне в шестия, и никога не идвала в шестия, когато било заповядано да се върне в деветия час. Защото Сам Бог вразумил този звяр, когото пратил в подчинение на Своя угодник, и го научил да разбира заповедите му и да изпълнява волята му.

Мечката служела на стареца дълго време и по цялата страна се разнесла мълвата за Божия човек Флорентий, понеже всички се дивели на чудото, че звяр пасе овце и служи на стареца.“

05.09 по еретическия, †23 август по православния календар - Св. преподобни Евтихий и Флорентий

✠ „**По** Божие повеление при свети Мамант се събирали зверовете от тази пустиня, като овци при пастир, и като разумни същества го слушали и му се покорявали. За храна му служело млякото на дивите зверове, от което правел сирене - и не само за себе си, но и за бедните: защото, след като направел много сирене, той го носел в град Кесария и го раздавал на бедните...

Тогава Александър,.. човек жесток и много зъл, узнавайки всичко за светия, го помислил за вълшебник и изпратил войници на коне да го намерят в пустинята и да го доведат при него...

Войниците тръгнали с него към жилището му и той им предложил сирене. Когато те започнали да ядат, при тях дошли сърни и диви кози, които били свикнали да ги дои подвижникът. Мамант издоил мляко и предложил на войниците да пият, а сам застанал на молитва. И започнали да се събират още повече зверове. Като ги видели, войниците се изплашили, хвърлили храната и дошли при блажения. Той ги успокоил, а след това им казал, че той е същият Мамант,

когото търсят. Тогава те му казали:

- Ако сам желаеш да отидеш при наместника, върви с нас; а ако не искаш, пусни ни сами, защото ние не смеем да те водим. Но те молим, направи така, че зверовете да не ни сторят зло.

Свети Мамант успокоил войниците и им наредил да вървят напред.

- Вървете - казал той - първо вие, а след това и аз ще отида сам. Като се отдалечили, войниците очаквали идването на Мамант при градските врати, защото без съмнение вярвали на думите на този дивен мъж и даже не смеели да си помислят нещо лошо за него. А Мамант, вземайки със себе си един лъв, тръгнал след войниците. Когато влязъл през градските врати, лъвът останал с тях; а войниците повели Мамант и го представили на наместника Александър.

Като видял светеца, наместникът веднага започнал да го разпитва:

- Ти ли си този вълшебник, за когото съм слушал?

Светецът отговорил:

- Аз съм раб на Исуса Христа, Който изпраща спасение на всички вярващи в Него и изпълняващи Неговата воля, а влхвите и магьосниците предава на вечен огън. Кажи ми: защо ме повика при себе си?

- Затова, че не зная - отговорил наместникът - с какви вълшебства и магии ти дотолкова си укротил дивите и люти зверове, че живееш сред тях и, както съм чувал, заповядваш им като на разумни същества.

На това свети Мамант казал:

- Който служи на Единия, Жив и Истинен Бог, никак няма да се съгласи да живее с идолопоклонници и злодеи. Затова и аз пожелах по-добре да живея със зверовете в пустинята, отколкото с вас в селищата на грешниците. Защото зверовете се укротяват и ми се подчиняват съвсем не с вълшебство, както ти мислиш - аз даже не зная в какво се състои

вълшебството, - но те, макар и да са неразумни същества, умеят да се боят от Бога и да почитат Неговите раби. А вие сте много по-неразумни от зверовете, защото не почитате истинния Бог и безчестите Неговите раби, като немилосърдно ги мъчите и убивате.

Като чул тези думи, наместникът се разярил и веднага заповядал да закачат светия мъченик, да го бият и да стържат тялото му с железни остриета...

В тъмницата седи до четиридесет други затворници. Когато те изнемогнали от глад и жажда, свети Мамант се помолил - и ето, през прозорчето долетял гълъб, държащ в устата си храна, светла като бисер и по-сладка от мед; като я сложил пред свети Мамант, гълъбът отлетял. Тази храна се умножила за всички затворници, както някога се умножили в пустинята малкото хлябове за множество народ (Мат. 14:19-20). Като вкусили от тази чудесна храна, затворниците се подкрепили. И отново, по молитвите на свети Мамант, в полунощ вратите на тъмницата се отворили и всички затворници излезли; останал само свети Мамант...

Довели светеца в цирка (12) и пуснали срещу него гладна мечка; но тя, като се приближила, се поклонила на светеца и лежала в нозете му, прегръщайки стъпалата му. След това пуснали леопард, но и той с кротост обгърнал шията му, целувал лицето му и облизвал потта от челото му. В това време притичал към него и един лъв - същият, който дошъл със светеца от пустинята, и като изскочил от цирка, проговорил на светеца с човешки глас (защото Бог, за да яви Своята всемогъща сила, отворил устата на звяра, както някога на Валаамовата ослица) (13), и му казал:

- Ти си моят пастир, който ме пасе в планината!

И като изрекъл това, в същия миг се нахвърлил върху множеството народ...

Но светецът укротил лъва и го отпратил в пустинята. Наместникът отново хванал светеца и като го въвел повторно в цирка, пуснал срещу него най-свирепия лъв. Но и този лъв за миг станал кротък и легнал в нозете на светеца. Виждайки това, народът гневно скърцал със зъби срещу светеца... И започнали да хвърлят камъни по мъченика. Един от езическите жреци, по заповед на мъчителя, силно ударил светеца с тризъбец в корема и го разсякъл...”

15.09 по еретическия, † 02 септември по православния календар - Св. мъченик Мамант Кесарийски

„**З**аради своя благочестив живот той скоро станал жилище на Светия Дух; дори дивите зверове го слушали. Веднъж в манастирската градина той видял една мечка, която лакомо поглъщала градинските зеленчуци; **светецът хванал звяра и го извел от градината, като му забранил вече да влиза там.** Друг път се качил на планината с едно магаре, за да донесе дърва в обителта. Докато събирал дърва, една мечка ухапала магарето по крака.

Тогава свети Коприй натоварил дървата на мечката и ѝ казал:

- Сега ти трябва да работиш, докато магарето не оздравее.

Мечката го послушала и носела дърва и вода, докато магарето оздравяло; тогава преподобният пуснал звяра.“

07.10 по еретическия, †24 септември по православния календар - Св. преподобни Коприй

✠ „**К**ато пожелах отново да видя светозарното лице на

преподобния и да се наслажда на сладката му беседа, аз отидох в Сукийската пустиня и като намерих там ученика му Иоан, тръгнах с него към Сусаким при блажения Кириак. Когато наближихме онова място, ни срещна един огромен и страшен лъв. Като видя, че звярът ме доведе в ужас, ученикът на светеца - Иоан, ми каза:

- Не бой се, брате Кириле; този лъв е служител на нашия отец и не прави нищо лошо на идващите при него братя.

И действително лъвът, като видя, че отиваме при стареца, се отстрани от пътя. Като ме видя, авва Кириак рече:

- Ето и брат Кирил от моя манастир дойде при мен. Като се помолихме, ние седнахме и започнахме да беседваме. И неговият ученик Иоан му каза:

- Отче! Брат Кирил, като видя лъва, много се изплаши.

А старецът ми рече:

- Не бой се, чедо Кириле, от този лъв, защото той живее с мен и пази оскъдните зеленчуци от дивите кози.

След това светецът дълго ми разказва за великия Евтимий и за другите пустинни отци, които са водили добродетелен живот, а после ме покани да хапна. Докато ядахме, дойде лъвът и застана пред нас; а старецът се изправи и му даде късче хляб, казвайки:

- Иди да пазиш зеленчуците.

А на мен каза:

- Чедо, виждаш ли този лъв? Той не само че пази зеленчуците, но и прогонва оттук разбойниците и варварите; зли хора нападаха много пъти това сиромашко място, но лъвът ги прогонваше.

Като чух това, аз се удивих и прославих Бога, Който покоряваше като овце дивите зверове на Своя угодник. Прекарах един ден при него, но научих много; а на сутринта, като се помоли, той ми преподаде благословение и ме пусна с мир, като нареди на ученика си да ме изпрати. Като си тръгнахме от светеца, на пътя срещнахме лъва, който лежеше и лакомо поглъщаше един див козел; не смеейки да минем покрай него, ние се спряхме, а той, като ни видя да стоим, остави плячката си и като се отстрани от пътя, ни позволи да преминем.“

12.10 по еретическия, †29 септември по църковния календар - Св. преподобни Кириак Отшелник

✖ „**П**осле Валерий събрал люти зверове и устроил зрелище. Довели мъчениците и пуснали против тях една мечка. Всички мислели, че тя веднага ще ги разкъса, но звярът не проявил кръвожадания си нрав и сякаш почитайки светците, легнал в нозете им. После пуснали лъв, който не само се оказал кротък като мечката, но Божията сила се проявила в него още по-дивно, защото ревейки, той проговорил с човешки глас, порицавайки гонителите и упоритата им жестокост. А те запушили ушите си и сметнали това за вълшебство. Тогава съдията заповядал да хвърлят светите мъченици в една яма с вар. На безумецът се трудел напразно, като се противял на Бога, Който навред пазел рабите Си невредими. Светиите престояли в ямата три дни и излезли невредими.“

26.10 по еретическия, †13 октомври по православния календар - Свв. мъченици Карп, епископ Тиатирски, Папила дякон, Агатодор и мъченица Агатоника

„**О**тхвърлил душевните страсти, преподобни Стефан достигна до такава святост и богоугоден живот, че общуваше с животните подобно на Адам в рая преди грехопадението -

веднъж, например, някои хора станаха очевидци как една сърна безбоязнено отиде при светеца и приемаше храна от ръцете му.“

10.11 по еретическия, † 28 октомври по православния календар - Св. преподобни Стефан Саваит

✠ „**Н**о Бог помагал и на двамата, като явявал в тях Своята всемогъща сила: мрачната и смрадна тъмница на Хрисант била озарена от небесна светлина и вместо смрад се носело дивно благоухание, а при Дария бил изпратен лъв, който като избягал от клетката си, дошъл в стаята, където светата, паднала ничком, се молела, и станал неин пазител. Гражданите, като не знаели това, изпратили някакъв безсрамен младеж при Дария, за да я оскверни. Но когато той влязъл в стаята при нея, лъвът го нападнал, повалил го на земята и започнал да го тъпче с нозете си. Лъвът погледнал към Дария, подобно на някакъв разумен слуга, очаквайки заповед от своята господарка какво да прави с безсрамния младеж: да го убие или да го остави жив. Дария разбрала това и казала на лъва:

- Заклевам те в името на Сина Божий, остави този младеж, за да може да чуе от мене словото Божие!

Лъвът оставил юношата, излязъл навън и легнал пред вратите на стаята, като не допускал никого да влезе в нея. А Дария казала на младежа:

- Ето, яростта на лъва, само при споменаването на Христовото име, се укроти, и звярът, подобно на разумен човек, познава истинския Бог, бои се от Него и Го почита. А ти, бидейки разумен човек, не се боиш от Бога и живееш в злоба и сквернота. И за което трябва да се срамуваш и да се каеш, ти с него се хвалиш.

Младежът паднал пред Дария и започнал да говори:

- Позволи ми, рабиньо Христова, да си отида оттук без вреда, и аз на всички ще изповядам, че Христос, на Когото ти служиш, е истинският Бог и че няма друг Бог освен Него!

Дария заповядала на лъва да пусне младежа да си отиде...

В дома на Дария дошли гладиатори и със свойствената им смелост искали да хванат лъва и да го изнесат от стаята на девицата. Но лъвът, укрепен от Бога, един по един хващал всички, удрял ги в земята и без да ги убива, ги оставял да лежат пред Дария, като очаквал нейната заповед. А светицата казала на тези мъже:

- Ако повярвате в Христа, ще можете да си отидете оттук без вреда; а ако не повярвате, тогава нека вашите богове ви избавят от смъртта.

А те в един глас извикали:

- Този, който не вярва, че Христос е истинският Бог, да не излезе жив оттук!

Тогава Дария наредила на лъва да пусне мъжете. И те, като излезли, викали по целия град:

- Вярвайте, римляни, че няма друг Бог, освен Христос, Когото проповядва Дария!

Когато за това узнал управителят Келерин, заповядал да разпалят голям огън пред вратите на дома, където се намирали Дария и лъвът, и да ги изгорят. Като видял огъня, лъвът от страх започнал да реве силно. А Дария му казала:

- Не се бой! Ти няма нито да изгориш, нито ще те вземе някой, нито ще те убият, но ще умреш от естествена смърт в своето си време. Затова, без да изпитваш никакъв страх, излез

оттук и си иди в пустинята. Този, Когото ти почиташ в мене, ще те защити.

И лъвът излязъл с наведена глава, минал през града, без никого да докосне, и избягал в пустинята. А всички, които се били избавили от лъва, приели свето Кръщение.“

01.04 по еретическия, † 19 март по православния календар - Св. мъченици Хрисант и Дария, и другите с тях

✠ „**И**зведнъж, като повдигнал очи, съзрял огромен лъв, който стоял до тялото на преподобната и ближел краката . Старецът се ужасил при вида на звяра, като си спомнил и думите на светицата, че никога не е виждала зверове. Той се прекръстил, за да се увери, че силата на починалата светица ще го запази. Лъвът започнал тихо да се приближава към стареца и нежно, като че с любов, го гледал. Тогава Зосима рекъл на звяра:

- Великата подвижница ми е заповядала да погребва тялото, но аз съм стар и не мога да изкопая гроба. Нямам и с какво да копая, а обителта е далече, не мога лесно да донеса нещо оттам. Изкопай с ноктите си гроба, а аз ще погребва тялото на преподобната.

Лъвът сякаш разбрал думите му и с предните си лапи изкопал яма, достатъчна за погребение. Старецът отново облял със сълзи нозете на преподобната, просейки нейните молитви за целия свят, и покрил тялото с пръст. Светицата била почти гола - старата, изпокъсана одежда, която Зосима хвърлил при първата им среща, едва прикривала тялото... След това и двамата се отдалечили: лъвът, кротък като агне - навътре в пустинята, а Зосима - към своята обител, благославяйки и прославяйки Христа, нашия Бог.“

Житие на преподобната наша майка Мария

Египетска

✖ „**Н**яколко дни след оздравяването си Патрикий се отправил към палестинския град Кесария. Когато се отдалечил приблизително на три поприща от Лаодикия, срещнал на пътя светия презвитер Артемон, който се връщал от лов. Той улавял диви зверове с Христовото слово, а след него вървели два елена и шест диви магарета. Свети Артемон ги водел при епископ Сисиний, който много искал да има диви зверове в своята градина. Като заповядал да спрат колесницата, Патрикий запитал Божия раб Артемон:

- Как си хванал тези диви зверове?
- Хванах ги със словото на моя Христос - отвърнал той.
- На мен ми се струва - отново запитал Патрикий, - че ти, старче, си християнин?

Свети Артемон отвърнал на това:

- От млад съм християнин.

Тогава Патрикий заповядал да оковат светеца с две вериги и го предал на двама воина, които да водят свети Артемон след него до Кесария. Като нямал възможност да продължи пътя си, свети Артемон се обърнал към животните, които го следвали, и им заповядал да отидат при епископ Сисиний. Те тръгнали и се спрели при вратите на църковната ограда. Епископът запитал вратаря:

- Откъде са дошли тези зверове?

Единият от елените, като получил от Бога дар слово, казал:

- Божият раб Артемон, когото нечестивият царски пратеник улови и сега вързан го води в Кесария, той ни прати при тебе.

Епископът се ужасил, като чул човешка реч от елена, и същевременно се натъжил, като разбрал, че са хванали Артемон. Повикал дякон Филей и му казал:

- Стана ново чудо! Ето един от тези елени, които виждаш сега, с човешка реч ми предаде, че Божият раб Артемон е хванат от нечестивия Патрикий и вързан го водят в Кесария; аз не мога да сдържа ужаса си, като гледам елена, който е придобил дар слово, и скръбта си при мисълта за случилото се с Артемон. Вземи просфора и иди със слугата в Кесария; разузнай, истина ли е това, което говори еленът.“

26.04 по еретическия, † 13 април по църковния календар - Св. свещеномъченик Артемон

✠ „**В**еднъж Дометиан, управителят на Киликия, тръгнал на лов заедно със слугите си и пребродил много пустини, хълмове и планини, преследвайки диви животни. **На едно място той видял много зверове, сред които ходел старец и беседвал с тях като с хора.** Ловците се хвърлили върху тях, но животните избягали, а слугите хванали стареца и го довели при княза, като си мислели, че той е вълшебник и прави вълшебства в пустинята.

Попитали го кой е и как е името му.

Старецът отговорил:

- Аз съм християнин и името ми е Зосима.

Тогава го вързали и го отвели в града на съд. Там князът започнал да го разпитва за вълшебствата и магиите - по какъв начин е омагьосал животните, та живее сред тях невредим и беседва с тях като с хора?

Свети Зосима отвърнал:

- Не живея в пустинята, за да правя вълшебства. **Тъй като съм християнин, не мога да живея в града заедно с неверниците и затова отидох в пустинята, защото по-добре е да бъда сред животни, отколкото сред зли хора, врагове на моя Господ Иисус Христос. Имам за пример житието на други християни - на светите отци, които са оставили света и живеят в пустинята, и се старая да им подражавам, доколкото мога.** А Бог, Който познава онези, които Му служат и им помага, и мен благоустрои по Своята благост, като ми покори за утешение дивите зверове. И ето, аз живея сред тях и се радвам в Господа и на Него съм възложил цялото си упование.

Князът му казал:

- Значи ти, зли старче, почиташ Назорея? Добре. Ето, аз ще ида в Назарет и там жестоко ще те мъча, така че или ще се откажеш от Назорея, или в люти мъки ще свършиш живота си. Нека и назаряните, като видят мъките ти, да се изплашат...

- Сега ще ми разкажеш ли за вълшебството си?

Свети Зосима отговорил:

- **Моят Бог Христос прати зверовете за мое утешение в пустинята.**

Князът му казал:

- **Ако зверовете слушат твоя Бог, заповядай на някой звяр да дойде тук и тогава ние всички ще приемем вярата ти.**

Зосима вдигнал честните си ръце към небето и започнал да се моли:

- **Господи, Иисусе Христе, Сине Божий! - казал той. - Послушай мене, Твоя раб, и изпрати тук лъв, за да ми**

служи.

Внезапно в града се появил един страшен лъв и щом го видели, всички се разбягали. Лъвът се приближил до стареца и приповдигнал камъка, който бил вързан за шията му.

Тогава князът започнал да моли:

- Зосима! Укроти звяра и ще те отвържем.

Зосима заповядал на звяра да бъде кротък, а князът наредил да отвържат светеца и поискал да го изпрати при царя. Но свети Зосима предал духа си на Бога*. Християните погребали с почести тялото на светеца, като славели Отца, Сина и Светия Дух, прославян во веки. Амин.“

02.10 по еретическия, † 19 септември по православния календар - Св. мъченик Зосима Пустинник

✠ „Пуснали срещу мъчениците мечка, която с ярост се устремила към тях, но щом се приближила, веднага станала кротка. Свети Доримедонт, който желаел по-скоро да се освободи от тялото и да бъде с Христа (Фил. 1:23.), хванал мечката за ухото и започнал да я дразни, за да го разкъса час по-скоро, но тя като засрамена накланяла и отвърщала главата си от него. Като видял, че мечката не посяга на светиите, мъчителят изпаднал в гняв и пуснал срещу тях леопард, но и той като куче лижел нозете им. После пуснали лъв, но и този звяр станал кротък като агне. Мъчителят се разярил и заплашил със смърт слугата, който отговарял за животните, ако не съумее така да ги раздразни, че да разкъсат двамата християни. Но когато слугата започнал да дразни лъва,

звярът се хвърлил върху него и го умъртвил. Всички присъстващи се ужасили и познали силата на истинския Бог и наш Спасител. Само беззаконният мъчител не искал да я познае и още повече се помрачавал с тъмнината на своето безумие, като хулел Христа и наричал рабите Му вълшебници. После заповядал да отсекат главите им с меч...”

02.10 по еретическия, † 19 септември по православния календар - Свв. мъченици Трофим, Саватий и Доримедонт

✠ „**Б**ог му покорил дивите зверове, които били в пустинята; една страшна мечка три години идвала при него и вземала храна от ръката му, при него се хранел и един вълк. Зверовете, които идвали при светеца и си отивали, не правели нищо лошо нито на хората, нито на животните, дори и да се случело някой да се срещне с тях. Това било по чудното действие на Бога, Който прославял Своя угодник, прославящ Него.“

05.05 по еретическия, †22 април по православния календар - Свети преподобни Теодор Сикеот Анастасиополски

„**В** околността на селото на голямо разстояние нямало вода. Божият угодник се помолил усърдно на Господа и избликнал извор, както някога Моисей ударил камъка в пустинята и потекла вода. След това отшелникът с помощта на своя ученик направил малка градина, насадил в нея зеленчуци и ги поливал от чудесния извор. Но в градината идвали диви животни и изяждали растенията. Веднъж свети Епифаний видял тези неканени посетители, обърнал се към тях като към човеци и им рекъл:

- Не причинявайте щета на бедния и грешен човек, заселил се тук да оплаква греховете си, аз и така имам съвсем малко от тия зеленчуци, дадени ми от Бога за прехрана.

И животните сякаш го разбрали, засрамени си отишли и повече не повреждали градината...”

**25.05 по еретическия, †12 май по църковния календар
- Св. Епифаний Кипърски**

✠ „Случило се веднъж лъвът, който живеел в тази планина, да нападне един човек, който идвал при преподобния. Лъвът щял вече да разкъса човека, когато той, без да се надява да се спаси чрез бягство, извикал:

- Не ми причинявай зло, заради Симеон, Божия угодник!

И веднага щом чул името на Симеон, лъвът се укротил и не причинил никакво зло на този човек.

А човекът, като дошъл при светията, му разказал за това, което се случило. Другите пришълци, страхувайки се от дивия звяр, помолили светият да прогони лъва от планината, за да могат всички без страх да идват при него. А преподобният, като извикал при себе си своя ученик Анастасий, от когото бил изгонил, както някога - Христос, седем бяса, му казал:

- Иди в пещерата при лъва и му кажи: “Говори ти Симеон, Христовият раб. В Божието име, махни се от тая планина; да не бъде тук твоето леговище, за да не плашиш братята, които идват!”

Анастасий отишъл в пещерата на лъва и като намерил в нея дивия звяр, му предал думите на преподобния, говорейки му като на разумно същество. А лъвът, като се подчинил, бързо се отдалечил и отишъл в други пустинни места, без да навреди на никого по пътя.”

06.06 по еретическия, † 24 май по православния календар - Св. преподобни Симеон Дивногорец

„**В**еднъж преподобни Зосима се отправил за Кесария. Той взел със себе си осел, върху който натоварил багажа си. По пътя го срещнал лъв. Лъвът грабнал осела и побягнал с него в пустинята. Свети Зосима тръгнал по следите на дивия звяр. Когато лъвът, след като изял осела, се наситил, старецът се приближил към него и усмихвайки се, му казал:

- Ето какво, приятелю! На мен ми стана твърде трудно да вървя, тъй като, поради старостта си, силно се изморих. Аз нямам сили да нося товара, който беше сложен върху гърба на моя осел. Затова вземи да носиш този товар, макар и да е противно на твоя нрав, ако искаш да се освободиш от Зосима. А след това отново можеш да станеш зъл и свиреп, съгласно своята природа.

Тогава лъвът, сякаш позабравил своята естествена ярост, започнал да се умилква около светия и станал кротък като агне, като със самата си ласкавост вече показвал своята покорност. Свети Зосима сложил върху него товара, който по-рано носел оселът, и така стигнали до вратите на Кесария. След това, като свалил от дивия звяр товара, преподобният го пуснал да се върне обратно в пустинята. По този начин, от една страна, се разкрила всемогъщата Божия сила, която покорява и прави послушни на Своите раби и дивите зверове, а, от друга, станало явно и това, че на добродетелния човек, който изпълнява заповедите на Господа и с цялото си сърце служи на своя Бог и Творец, се подчинява и служи всичко останало, дори и неразумните създания. И накрая, този случай несъмнено доказва на всички светостта на Зосима Финикийски. А за всичко това нека въздадем слава на нашия Бог, сега и во веки веков. Амин.“

21.06 по еретическия, † 08 юни по православния календар - Св. преподобни Зосима

„**О**битель преподобного Пафнутия окружена была густым лесом, в котором обитало много птиц. В изобилии водились здесь черноперые вороны, вившие гнезда близ монастыря. Смотря на них, преподобный восхищался и дал заповедь не ловить и не губить их. Между тем однажды сын городского воеводы проезжал мимо обители святого Пафнутия и, увидав стаю воронов, натянул лук и убил одного из них. Обрадовался юноша, но скоро почувствовал, что голова его, повернутая в сторону, осталась неподвижною в таком неестественном положении. Скорбь и ужас сменили в его сердце веселье и самодовольство. Вместе с тем в душе юноши явилось сознание действительной причины случившегося с ним бедствия, а вслед за этим и раскаяние. Охваченный им, сын воеводы быстро отправился к преподобному и, припав к его ногам, просил прощения и святых его молитв пред Господом о своем исцелении. Подвижник приказал ударить в било и пошел в церковь. Удивленные несвоевременным звуком била иноки быстро собрались в церковь и спрашивали святого о причине необычайного звона. Преподобный с улыбкой сказал: «Отомстил Бог за кровь ворона».

Совершив затем молебное пение и осенив святым крестом страждущего юношу, подвижник обратился к нему со словами: «Силою честного и животворящего креста обратись наперед».

И тотчас голова его приняла естественное положение.”

14.05 по еретическия, † 01 май по църковния календар - Св. преподобни Пафнутий Боровски

{{_LINK1_}}